

Arrest

nr. 258 344 van 16 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 10 oktober 2019.

1.2. Op 20 oktober 2020 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 12 januari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, meneer S. M. L. A., verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 9 maart 1980 in de stad Santa Tecla in het departement La Libertad. Van uw geboorte tot en met uw vertrek op 29 september 2019 naar België, woonde u met uw ouders, uw twee broers en uw twee kinderen in Colonia Jardines del Volcán in Ciudad Merliot. In 2015 eindigde de relatie met B. O. G. F., de moeder van uw kinderen. Momenteel woont zij in Colonia Las Palmas in het departement San Salvador, waar uw kinderen in de weekends haar soms bezochten. Uw twee minderjarige kinderen bevinden zich heden bij u in België en zouden daarvoor de toestemming hebben gekregen van hun moeder. Van 13 september 2013 tot 28 september 2019 werkte u als vrachtwagenchauffeur voor T. T. A. y N. aan de Carretera San Juan Opico in het departement La Libertad. U bediende daarvoor zeven departementen in El Salvador, maar maakte ook buitenlandse reizen naar Guatemala, Honduras en Nicaragua.

Eind juni 2019 kreeg u in uw Colonia buiten het steegje problemen met twee bendeleden van MS13 omdat zij dachten dat u de eigenaar was van de vrachtwagen waarmee u reed. Een van hen kende u bij zijn alias, namelijk 'El Chicote'. Zij gaven u twee à drie dagen om de renta op het einde van de maand te verzamelen anders zouden ze u en/of uw kinderen vermoorden of hen inlijven in de bende. Sindsdien diende u hen telkens op een avond op het einde van de maand de renta van 900 dollar te betalen aan de uitgang van het steegje. U betaalde effectief de gevraagde renta voor de maanden juni en juli. Omdat u in juli 2019 al besloot het land te verlaten met uw kinderen, betaalde u niet meer voor de maanden augustus en september. Op 17 juli 2019 vroeg u de paspoorten van uw kinderen aan en tussen 18 of 20 juli 2019 kocht u jullie vliegtickets van 29 september 2019 naar België. Twee dagen voor het einde van september 2019 bent u één of twee keer met een vuurwapen bedreigd. De bendeleden wilden dat u betaalde, maar u zei dat u geen geld had waardoor ze u intimideerden. Op 28 september 2019 legde u een klacht neer bij de Nationale Burgerlijke politie zodat mogelijke geïnfilterde bendeleden u niet te pakken zouden krijgen, maar dat er wel een bewijs was indien u iets zou overkomen. Op 29 september 2019 vloog u met uw kinderen via Panama en Spanje naar België, waar jullie aankwamen op 30 september 2019. Op 10 oktober 2019 dienden jullie een verzoek in tot internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u dat de bendeleden u en uw kinderen zullen vinden, laten verdwijnen en vermoorden of dat ze uw kinderen zullen inlijven in de bende. U kan niet terugkeren met de kinderen omdat de bendeleden van verschillende buurten onderling met elkaar communiceren. Bendeleden kwamen bij u thuis naar u vragen, ook na uw vertrek kwamen ze ongeveer vijf keer en dan hebben uw familieleden gezegd dat u er niet meer woont waarna ze uitgescholden werden, uw broer werd één keer geslagen.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart (DUI), uw paspoort en die van uw twee minderjarige kinderen, uw aangifte bij de politie, de notariële akte van toestemming om met uw minderjarige kinderen te mogen reizen, uw werkbade en jullie vluchtinformatie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén element heeft kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

*Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en/of territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador**:*

Situation **Sécuritaire** **van** **15** **juli** **2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de **reden** van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van uw verklaringen, de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en alle elementen uit uw dossier moet worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van nationaliteit, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, moet worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in uw land van herkomst wegen uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep werd gevisieerd door een misdaadbende. U verklaarde immers dat bendeleden van MS13 rente van uw eisten omdat zij dachten dat u de eigenaar was van de vrachtwagen waarmee u reed voor het bedrijf waarvoor u werkte (CGVS, p. 21). Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat de door u aangehaalde feiten gemeenschappelijk van aard zijn en bijgevolg **buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie** vallen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoek om internationale bescherming ook een subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. U heeft echter onvoldoende onderbouwd waarom dit voor u het geval is. **Bijgevolg kan u evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.**

Allereerst kunt u niet aannemelijk maken waarom bendeleden van MS13 uit uw buurt pas rente van u eisen sinds juni 2019, als u al sedert 13 september 2013 werkt als vrachtwagenchauffeur voor T. A. y N. (CGVS, p. 16 & Verklaring DVZ, 8 januari 2020, vraag 12) en u sinds uw geboorte al woont in Colonia Jardines del Volcán (CGVS, p. 5). Voorts dient te worden vastgesteld dat u voor juni en juli 2019 de gevraagde rente van 900 dollar betaalde op het einde van de maand (CGVS, p. 18, 21). In juli 2019 besloot u het land te verlaten (CGVS, p. 19) en tussen 18 en 20 juli 2019 kocht u de vliegtickets voor u en uw twee minderjarige zonen voor een vlucht naar België op 29 september 2019 (CGVS, p. 19). Daarbij is het hoogst bevreemdend dat u nog twee maanden in El Salvador heeft verbleven zonder de rente te betalen en zonder al te grote problemen te ondervinden (CGVS, p. 18). Dat u eerst twee maanden betaalt 'omdat u voor uw leven vreest' en vervolgens twee maanden nalaat te betalen en aldus het risico neemt bedreigd en of vermoord te worden en hierbij toch uw gewoonlijke werk blijft voortzetten en nog voor het merendeel thuis blijft komen, op vijf à tien overnachtingen op uw werk na, is merkwaardig (CGVS, p. 9). De reden die u inroept om voor augustus en september niet meer te betalen, met name omdat uw geld op zou geraken, staat niet in verhouding met uw beweerde vrees: logischerwijze zou men kunnen verwachten dat u zich nog veilig stelt en betaalt in de periode vlak

voorafgaand aan uw vertrek in plaats van nog risico te lopen (CGVS, p. 20). Naderhand stelt u de zaken zo voor dat u het geld aan de tickets gespendeerd had en dat het geld op was (CGVS, p. 23).

Dat de intimidatie volgens u opdringeriger werd (CGVS, p. 18), komt ook bepaald niet geloofwaardig over wanneer wordt vastgesteld dat uw verklaringen bij het CGVS en de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) inzake de incidenten tijdens augustus en/of september verwarrend en tegenstrijdig zijn. Zo vertelt u de feiten bij het CGVS allereerst op een heel algemene, vage en ontwijkende manier: 'ze kwamen me bedreigen met een vuurwapen, 'er werd gevraagd waarom ik niet betaald had' en 'het waren een of twee keren'. Dat u niet exact weet te zeggen of de bendeleden één dan wel twee keer langskwamen met een vuurwapen en wanneer precies dit was, is hoogst bevreemdend (CGVS, p. 20). Als ze u met een vuurwapen hebben bedreigd, moet dit logischerwijze toch een grote impact op u hebben nagelaten. Bij de DVZ verklaarde u verder dat El Chicote in augustus langskwam en eiste dat u tegen de volgende maand het bedrag voor de twee maanden zou hebben liggen. Hij was verbaal agressief, toonde zijn pistool, maar viel u niet aan (Vragenlijst CGVS, 8 januari 2020, vraag 5). Voor het CGVS zegt u dat de bende pas in september het wapen uithaalde, in augustus bleef het bij verbale eisen (CGVS, p. 21). Bij DVZ heeft u niet laten optekenen dat u in september met een vuurwapen bedreigd zou zijn. Daarnaast komt het totaal ongeloofwaardig over dat bendeleden bij uw zogenaamde excuus geen geld te hebben, u zouden toelaten een maand later te betalen. Gevraagd wanneer u dan exact bedreigd bent met dat vuurwapen, ontwijkt u een duidelijk antwoord en houdt u het vaagweg op 'de dagen dat u moest betalen, het einde van de maand'. Wanneer u expliciet gevraagd wordt wanneer u met dat vuurwapen bedreigd bent, herhaalt u eerst simpelweg dat het op het einde van de maand was, om dan te suggereren dat het de laatste dag van de maand was (CGVS, p. 20-21). Op de laatste dag van september 2019 was u nochtans al in België. Later beredeneert u dan weer dat het twee dagen voor het einde van de maand moet zijn geweest (CGVS, p. 23). Twee dagen voor het einde van september, zou dan betekenen op 28 september, uw zogenaamde laatste werkdag (CGVS, p. 16). Dat u zich niet meer zou herinneren wanneer precies u met een vuurwapen bedreigd werd, terwijl u daags tevoren op 27 september 2019 net aangifte zou gaan doen zijn, is ongerijmd (Document 5 in administratief dossier). Deze voortdurende aanpassingen in uw vage en tegenstrijdige verklaringen ondermijnen in ernstige mate uw geloofwaardigheid.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u een klacht indiende en dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit zou blijken dat u onvoldoende bescherming kreeg van uw autoriteiten. Het feit dat u verklaarde de klacht te hebben ingediend enkele dagen voor uw vertrek zodat er een schriftelijk bewijs achterbleef als u iets zou overkomen (CGVS, p. 24), laat uitschijnen dat u de bescherming van het overheidsapparaat niet heeft uitgeput alvorens u naar België kwam. Daarbij maakte u niet aannemelijk dat u voor deze problemen geen of onvoldoende beroep kon doen op de hulp van en/of bescherming van hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat in geval van een eventuele terugkeer naar El Salvador voor u een reëel risico zou bestaan op ernstige schade. Uw klacht bij de politie van het departement La Libertad bericht immers dat u de toestemming geeft aan het Algemeen Parket van de Republiek (Fiscalia General de la República) om de zaak te onderzoeken (Zie klacht, document 5 in het administratieve dossier). Ook uw poging tot verschuiving waarbij u de staat van het onderzoek niet afwachtte omdat u daar geen kennis van hebt, kan niet baten (CGVS, p. 24). Evenmin maakt u er gewag van dat u achteraf stappen heeft ondernomen om te informeren naar de stand van zaken (CGVS, p. 25).

Tevens kunnen bedenkingen worden geformuleerd bij een aantal aspecten van de aangifte die u op 27 september 2019 indiende bij de politie. Zo legt u allereerst geen origineel neer van de aangifte en verklaart u dat u ze indiende op 28 september 2019 (CGVS, p. 19). Eigenaardig genoeg vertelt u bij het CGVS dat u de aangifte 'enkele dagen voor u het land verliet' indiende. U preciseert dat u de aangifte 'twee of drie dagen' voor u het land verliet ingediend heeft (CGVS, p. 19). Nochtans vloog u op 29 september uw land uit (DVZ Verklaring, punt 31). Dit maakt dat u de aangifte indiende daags voor uw vertrek. U wierp verder op dat bendeleden iemand altijd willen raken door schade te berokkenen aan een familielid (CGVS, p. 13). Nochtans maakt u er geen gewag van dat uw kinderen problemen zouden hebben gekend met de bendeleden gedurende de maanden augustus en september waarin u de renta niet betaalde en u op regelmatige basis overnachtte in uw vrachtwagen. Dit relativeert ook meteen de ingeroepen nood aan internationale bescherming. Alsook wordt vastgesteld dat uw ouders en twee broers zijn blijven wonen in het huis na uw vertrek uit El Salvador waarbij u uiteenzet dat zij geen problemen meer hebben gekend met bendeleden omdat het probleem naar u gericht was (CGVS, p. 8) en uw kinderen (CGVS, p. 18). Door uw verklaring dat zij geen problemen meer hebben gekend met bendeleden, relativeert u meteen de beweerde incidenten tussen uw ouders, broers en de bendeleden. Zo zouden de bendeleden begin september 2019 via uw familie naar u gevraagd hebben (CGVS, p. 24).

en hebben ze tevens sinds begin oktober een vijftal keer naar u gevraagd (CGVS, pp. 14-15). Er zijn geen bedreigingen geuit. Het zou enkel bij vragen zijn gebleven, waarbij de bendeleden lastig en boos werden en hebben gescholden wanneer uw ouders of broers zeiden dat u daar niet meer was. Slechts één keer zou uw broer geslagen zijn omdat hij gezegd had dat u er niet was (CGVS, p. 15). Ondanks de angsten van uw familie met betrekking tot de bendeleden, wordt opgemerkt dat uw vader bleef klussen aan de katholieke kerk en dat uw jongste broer studeert (CGVS, p. 14). Als u daarnaast vreest dat bendeleden u zullen komen zoeken of uw familie zullen raken precies omdat u een klacht indiende, is het moeilijk te verstaan dat u daags voor uw vertrek naar België effectief er toch een indiende (CGVS, p. 19). Er dient tevens te worden opgemerkt dat de kopie van het document van de aangifte niet voor ontvangst afgetekend werd waarmee de eigenlijke aangifte op zich al meteen op de helling gezet wordt.

Ook worden er vraagtekens geplaatst bij uw verklaringen en de inhoud van het document. Als u, zoals u verklaart, tot enkele dagen voor uw vertrek wachtte met het indienen van die aangifte omdat de politie in El Salvador contacten onderhoudt met bendeleden (CGVS, p. 19), stelt zich de vraag waarom uw klacht enkel het incident van 20 juni 2019 bespreekt. Nergens maakt u er gewag van dat El Chicote u in augustus 2019 zou hebben benaderd, zoals u bij de DVZ liet optekenen (DVZ Vragenlijst CGVS, 8 januari 2020, vraag 5) en nergens maakt u er gewag van dat ze één of twee keer in september met een vuurwapen op u hebben gericht, zoals u betoogde bij het CGVS (CGVS, p. 22). In tegenstelling tot uw verklaringen bij het CGVS dat de klacht melding maakt van een vuurwapen of een steekwapen zoals een mes, klopt dit niet en is er geen sprake van enig steek- of vuurwapen in de aangifte. Zoals supra reeds opgemerkt, is uw chronologie zodanig vaag dat het uw geloofwaardigheid in het gedrang brengt. Wanneer u uiteindelijk aangaf dat de bedreiging in september twee dagen voor het einde van de maand zal geweest zijn, dan valt dit terug te leiden op 28 september (CGVS, p. 23). De datum op uw aangifte is 27 september en niet 28 september zoals u op het CGVS verklaarde (CGVS, p. 19). Logischerwijze had u dan zelf moeten meteen aangeven dat u van het incident in september met het vuurwapen niet gesproken had bij uw aangifte omdat dit incident de dag nadien plaats had gevonden. Quod non: integendeel, u beweert uitdrukkelijk dat ze het vuurwapen vermelden, of steekwapen, als u zich niet vergist (CGVS, p. 22). Maar u 'vergist' zich wel degelijk en moet toegeven dat het voorgedrukte gedeelte over de wapens blanco is gebleven zonder dat u hier enige verdere verklaring voor biedt (CGVS, p. 23). Het geheel aan vaststellingen brengt uw geloofwaardigheid ernstig in het gedrang.

Verder getuigt uw houding niet van het gedrag van iemand die vreest voor zijn leven. U weet immers maar al te goed dat bendes alles en iedereen controleren (CGVS, p. 22) en zoekt normaal gezien manieren om uzelf veilig te stellen als u met de vrachtwagen het land doorkruiste door niet uw DUI, maar uw werkbadge te tonen zodat ze uw adres niet te weten zouden komen (CGVS, p. 11). Dat u, niettegenstaande u twee maanden naliet de renta te betalen, wel bleef werken tot de dag voor uw vertrek (CGVS, p. 16) en dat u soms nog thuiskwam met de vrachtwagen die toch aan de basis van uw problemen ligt (CGVS, p. 23), komt bepaald weinig voorzichtig over. Daarnaast stelt zich de vraag waarom u niet vroeger dan 29 september uw land kon ontvluchten, als u op 18 of 20 juli 2019 al uw vliegtickets naar België aankocht (CGVS, p. 19). Doordat de bendeleden nog maandelijks renta van u zouden eisen, stelt u zich hiermee alleen maar verder in gevaar. Zo verklaarde u nog spaargeld te hebben om de bendeleden, naast de aankoop van de vliegtickets, nog één à twee maanden te betalen. U liet dit echter na, terwijl u dit geld dus had kunnen investeren in duurdere tickets opdat u het land eerder had kunnen verlaten (CGVS, pp. 19-20). Als u effectief vreest voor uw leven, kan logischerwijze verwacht worden dat u zo snel mogelijk het land verlaat en alle mogelijke pistes onderzoekt en niet opteert enkel en alleen voor de goedkoopste vlucht (CGVS, p. 19-20). Uit onze informatie, waarvan zich een kopie in het administratieve dossier bevindt, blijkt immers dat er dagelijks vluchten plaatsvinden tussen San Salvador en Spanje, door onder andere Iberia. Bovendien reisde u met uw familie via Panama en Spanje naar België. Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond diende u in Spanje geen verzoek om internationale bescherming in. Uw poging tot verweer, met name dat u enkel België in uw hoofd had en nooit aan Spanje dacht, is uitermate flauw (CGVS, p. 20). Deze houding ondermijnt de ernst van de door u aangehaalde problemen. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat als u voor uw leven vreest u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land, een verzoek om internationale bescherming zou indienen.

Uit bovenstaande kan worden besloten dat u niet aannemelijk maakte dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u een reëel risico loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient te worden vastgesteld dat uw vrees voor rekrutering van uw kinderen in een bende, en indien ze dit nalaten, vermoord zullen worden, gestoeld is op een louter hypothetische persoonlijke interpretatie van de feiten. Zo maakt u niet aannemelijk dat uw kinderen ooit eerder benaderd zijn geweest in teken van inlijving in de bende (CGVS, p. 18).

Inzake de vrees die u verklaarde te hebben naar aanleiding van de aangifte die u tegen uw belagers zou ingediend hebben (CGVS, p. 25), moet nog gesteld worden dat een vrees als gevolg van het indienen van een klacht op zich niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een link met het criterium 'politieke overtuiging' van de Conventie. Niet iedereen die informatie geeft over criminele activiteiten of een klacht neerlegt zal immers automatisch gepercipieerd worden als zijnde tegen de georganiseerde misdaadbendes op een zodanige manier dat er een link is met een (toegeschreven) politieke overtuiging. Evenmin kan u als persoon die klacht indiende aantonen dat de voorwaarden van de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet zijn vervuld. Op basis van uw verklaringen hebt u bijgevolg niet concreet aangetoond dat u omwille van uw klacht een gegronde vrees voor vervolging heeft of blootgesteld zal worden aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige documenten die u voorlegt, kunnen de bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De documenten over uw identiteit met name uw DUI, uw paspoort en die van uw twee kinderen staan hier niet ter discussie. Het enige document dat u neerlegt inzake uw tewerkstelling is uw werkbadge waarbij wordt vastgesteld dat de vervaldatum gedagtekend staat op 30 juni 2019 (Zie werkbadge, document 7 in het administratieve dossier), terwijl u verklaart verder te zijn blijven werken tot 28 september 2019 (CGVS, p. 16). Voorts dient te worden opgemerkt dat de moeder van uw kinderen slechts een tijdelijke toestemming van 30 dagen gaf om uw kinderen mee te nemen naar België (Zie notariële akte van reistoestemming, document 6a en 6b in het administratieve dossier).

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 20 oktober 2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd op 22 oktober 2020 naar uw advocaat gestuurd en naar u per aangetekend schrijven. Binnen de periode van acht werkdagen na de betekening van de kopie van deze notities, werden echter geen opmerkingen meer geformuleerd met betrekking tot de inhoud ervan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Hij ontwikkelt het middel als volgt.

"Verzoekende partij merkt op dat verwerende partij de situatie in El Salvador minimaliseert. Verzoekende partij heeft uitgebreid verteld over de bedreigingen en afpersingen door de bendeleden die verzoekende partij hebben gedwongen om haar land te verlaten. Het feit dat de daden van de bendes niet hoofdzakelijk politiek ingegeven zijn, betekent niet dat zij niet gewelddadig te werk gaan en dat het leven van verzoekende partij niet in gevaar zou zijn. Vervolgens stelt verwerende partij het vreemd te vinden dat verzoekende partij de eerste twee maanden de renta betaalde, en daarna naliet dit te betalen: "...". De redenering van verwerende partij gaat niet op. Eerstens kan van verzoekende partij niet worden verwacht dat zij een verklaring kan geven voor het doen en laten van derden: zij weet ook niet waarom zij precies op dat ogenblik op de radar kwam van de bendeleden en afgeperst werd. Daarnaast is het helemaal niet zo vreemd dat zij de eerste maanden betaalde en daarna stopte met betalen. Immers, toen zij voor de eerste keer bedreigd en afgeperst werd, was zij volledig in paniek en had zij geen enkel perspectief. Met het beetje geld dat zij had gespaard, kon zij twee maanden renta betalen, maar dit was onmogelijk een leven lang vol te houden. Verzoekende partij besliste in juli dan ook El Salvador te verlaten omdat zij wist dat zij deze niet zou kunnen blijven betalen en dat zij een reëel gevaar liep voor haar leven. Zij kon de bendeleden ook maar enkele maanden aan het lijntje houden en trachtte hen te overtuigen dat zij het geld aan het verzamelen was om de renta te betalen terwijl zij in de werkelijkheid haar vlucht aan het plannen was. Zij kon uiteraard ook niet van de ene op de andere dag alles regelen en het land ontvluchten. Het heeft haar dan ook enige tijd gekost voor ze haar reis, de tickets, haar financiën en haar vlucht geregeld kreeg. Vervolgens verwijt verwerende partij verzoekende partij vermeende tegenstellingen tussen haar verklaringen op de DVZ en hetgeen zij verklaarde op het gehoor op het CGVS: "...". Verzoekende partij moest op het 'gehoor' op de DVZ alles snel, kort en bondig uiteenzetten en werd gepusht om data te noemen. Zij kreeg van de ondervrager mee dat zij op het gehoor op het CGVS over voldoende tijd zou beschikken om alles rustig te vertellen. Dat zij zich dan vergist heeft in een datum, is niet onoverkomelijk. Verwerende partij focust zich ten onrechte op dergelijke pietluttigheden om het relaas van verzoekende partij in twijfel te trekken en verliest de kern van haar problemen volledig uit het oog. Pas op het CGVS kreeg verzoekende partij de kans om alles uit te leggen, met een bijstand van een raadsman. Zij volhardt dan ook in haar verklaringen zoals uiteengezet op het gehoor op het CGVS. Verwerende partij verwijt verzoekende partij tevens de bescherming van de overheidsapparaat niet te hebben uitgeput alvorens naar België te komen, gezien zij pas enkele dagen voor haar vertrek klacht heeft neergelegd bij de politie en de uitkomst ervan niet heeft afgewacht: "...". Dergelijke redenering van verwerende partij toont aan dat zij geen enkel besef heeft van de werking van de bendes en de (corruptie en infiltratie van bendeleden binnen de) politie in El Salvador. Eerder klacht indienen bij de politie of de autoriteiten inschakelen voor dergelijke bedreigingen door de bendeleden betekende immers haar doodsvonnissen tekenen... Immers, de politie was zelf corrupt en doordrongen met bendeleden. Zij staan eveneens gekend informatie over klachten door te spelen aan de bendeleden, zoals ook blijkt uit het Country Policy and Information Note van januari 2021: "...". (stuk 3, p. 78-80). De redenering en motivering van verwerende partij is dan ook bijzonder onzorgvuldig en toont een totaal gebrek aan inlevingsvermogen in de situatie van verzoekende partij aan. Verwerende partij stelt tevens ondermeer het volgende: "...". Verzoekende partij bleef verder werken omdat zij geen argwaan wilde wekken. Zij begrijpt dan ook niet wat hier zo vreemd aan is. Eens zij op de radar was gekomen van de bendeleden, was hier geen ontkomen meer aan, het zou juist erg in het oog gesprongen zijn was zij van de ene op de andere dag gestopt met haar werk als vrachtwagenchauffeur. De redenering van verwerende partij gaat dan ook niet op! Het feit dat verzoekende partij geen asiel aanvraag op een luchthaven in Spanje vormt evenmin een reden om haar vrees in El Salvador in twijfel te trekken. Tenslotte trekt verwerende partij de werkzaamheden van de verzoekende partij als vrachtwagenchauffeur niet in twijfel, maar stelt dat dit an sich niet zou volstaan om in aanmerking te komen voor bescherming - quod certe non. Nochtans stelt haar eigen COI focus rapport dd. 15 juli 2019 dat chauffeurs een ernstig risico lopen om bedreigd en afgeperst te worden: p. 12 en 13 COI focus rapport dd. 15 juli 2019. (eigen onderlijning) "...". Het is aldus onbegrijpelijk hoe verwerende partij meent te kunnen stellen dat verzoekende partij - gezien haar specifiek profiel - geen risico zou lopen op het lijden van ernstige schade."

Verzoeker stelt vervolgens minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hij stelt niet te begrijpen hoe verwerende partij na haar motivering over de situatie in El Salvador kan stellen dat verzoeker kan terugkeren naar El Salvador zonder gevaar voor zijn leven. Hij werpt op dat het rapport waarop verwerende partij zich baseert achterhaald is en dat anno 2021 de (humanitaire) situatie in El Salvador ontspoord is. Het land wordt gerund door bendes en wordt gezien als één van de gevaarlijkste landen ter wereld. Hij citeert vervolgens een artikel uit The Guardian (<https://www.theguardian.com/world/2019/nov/22/el-salvador-a-nation-held-hostage-a-photo-essay>) en Foreign Policy (<https://foreignpolicy.eom/2019/11/30/el-salvador-gang-violence-msl-3-nation-held-hostagephotography/>) van november 2019 en stelt dat met de coronacrisis de situatie helemaal dreigt te ontsporen, niet aan werk of medische zorg te kunnen geraken en bijgevolg geen menswaardig leven te kunnen leiden.

Hij stelt dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig tewerk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd heeft en dat dergelijke manier van redeneren en gebrekkig onderzoeken dan ook op kennelijke wijze het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schenden.

Hij vraagt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en hem de vluchtelingenstatus te verlenen, subsidiair de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair de bestreden beslissing ingevolge artikel 39/2 § 1, 2° van de Vreemdelingenwet te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen.

2.2. Verzoekende partij voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Bewijs pro deo rechtsbijstand;
3. Country Policy and Information Note van januari 2021.

3. Nota verwerende partij

Verwerende partij legt een nota dd. 7 mei 2021 neer waarin zij antwoordt op de argumenten ontwikkeld in het verzoekschrift en het volhardt in de motieven van de bestreden beslissing en verder verwijst naar een update van de analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador onder verwijzing naar “*COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire*” van 12 oktober 2020 (hyperlink) en “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van maart 2016 en een update van de analyse van de situatie in El Salvador voor terugkeerders onder verwijzing naar “*COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants*” van 17 december 2020 (hyperlink).

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “*Kwalificatierichtlijn*”) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de *Kwalificatierichtlijn*. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van*

bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

5.2. De kern van verzoekers vluchtmotieven kan worden samengevat als volgt. Verzoeker woonde tot zijn vertrek uit El Salvador op 29 september 2019 in Colonia Jardines del Volcàn in Ciudad Merliot met zijn ouders, twee broers en twee kinderen. Hij werkte van 13 september 2013 tot 28 september 2019 als vrachtwagenchauffeur voor een bedrijf in La Libertad. Volgens zijn verklaringen kreeg hij eind juni 2019 in zijn Colonia problemen met twee bendeleden van MS13 omdat zij dachten dat hij de eigenaar was van de vrachtwagen waarmee hij reed. Onder bedreiging anders hem of zijn twee kinderen te doden of en in te lijven in de bende stelden zij een ultimatum van twee à drie dagen om renta ten bedrage van 900 dollar te verzamelen. Hij betaalde de renta voor de maanden juni en juli maar omdat hij in juli besloot om het land te verlaten, betaalde hij niet meer voor augustus en september. Hij vroeg de paspoorten voor de kinderen aan op 17 juli 2019 en kocht op 18 of 20 juli de vliegtickets voor een vlucht naar België op 29 september 2019. Steeds volgens zijn verklaringen werd verzoeker twee dagen voor eind september een of tweemaal bedreigd met een wapen en legde hij op 28 september 2019 een klacht neer bij de politie.

5.3. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming zijn paspoort en identiteitskaart en de paspoorten van zijn kinderen neer. De Raad acht zijn identiteit en Salvadoraanse nationaliteit, die niet betwist wordt door verwerende partij, voldoende bewezen.

Daargelaten de vraag of de door verzoeker voorgehouden problemen met de bende MS 13 in zijn colonia verband houden met één van de vijf vervolgingsgronden van de vluchtelingendefinitie, komt de Raad, na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift en alle door partijen bijgebrachte stukken, tot de vaststelling dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen met de bendeleden van MS 13 niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker als sinds 2013 als vrachtwagenchauffeur werkt en dat hij van bij zijn geboorte tot aan zijn vertrek uit El Salvador op 30 september 2019 in dezelfde colonia woonde (notities PO, p. 5, 16). Hij beschrijft zijn buurt als een plaats waar veel bendes zijn, waar de bendelende getatoeëerd zijn en dat, hoewel er een bewaker werd betaald om 's avonds de steegjes in de gaten te houden, er veel "postvatters" zijn die moeten waarschuwen indien er politie komt en dat veel handelaars in de wijk worden afgeperst en stelt dat in zijn buurt MS actief is (notities PO, p. 7). Bovendien verklaart verzoeker dat hij vaak naar de buurlanden moest reizen met zijn vrachtwagen en dat hij, als hij 's nachts thuiskwam zijn vrachtwagen niet naar het bedrijf terugbracht omdat er dan geen vervoer meer naar huis was, maar zijn vrachtwagen achterliet in de buurt van zijn woning (notities PO, p. 11, 14). Verder verklaart hij ook de aliassen van een aantal bendeleden te kennen (notities PO, p. XXX). Hieruit blijkt dat verzoeker al zijn hele leven in dezelfde door MS gecontroleerde colonia woonde en al zes jaar als vrachtwagenchauffeur werkte en dit ook zichtbaar was, zodat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat ook de bendeleden op de hoogte waren van zijn activiteiten. Dat zij hem al die tijd niet zouden hebben lastiggevallen en plots 3 maanden voor zijn vertrek afpersingsgeld zouden eisen, is bijgevolg weinig aannemelijk. Verder verklaart verzoeker dat hij voor juni en juli 2019 de gevraagde renta betaalde op het einde van de maand, in juli al beslist had om het land te verlaten en tussen 18 en 20 juli de vliegtickets te hebben gekocht en vervolgens niet betaalde voor de maanden augustus en september. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden gesteld *"Daarbij is het hoogst bevreemdend dat u nog twee maanden in El Salvador heeft verbleven zonder de renta te betalen en zonder al te grote problemen te ondervinden (CGVS, p. 18). Dat u eerst twee maanden betaalt 'omdat u voor uw leven vreest' en vervolgens twee maanden nalaat te betalen en aldus het risico neemt bedreigd en of vermoord te worden en hierbij toch uw gewoonlijke werk blijft voortzetten en nog voor het merendeel thuis blijft komen, op vijf à tien overnachtingen op uw werk na, is merkwaardig (CGVS, p. 9). De reden die u inroept om voor augustus en september niet meer te betalen, met name omdat uw geld op zou geraken, staat niet in verhouding met uw beweerde vrees: logischerwijze zou men kunnen verwachten dat u zich nog veilig stelt en betaalt in de periode vlak voorafgaand aan uw vertrek in plaats van nog risico te lopen (CGVS, p. 20). Naderhand stelt u de zaken zo voor dat u het geld aan de tickets gependend had en dat het geld op was (CGVS, p. 23)."* De Raad stelt vast dat verzoeker deze pertinente motieven in de bestreden beslissing niet weet te weerleggen. Door louter te poneren dat hij ook niet weet waarom hij precies op dat ogenblik op de radar kwam van de bendes, verklaart hij geenszins waarom hij al die jaren als vrachtwagenchauffeur ongemoeid werd gelaten, ondanks het feit dat hij al sinds 2013 dit beroep uitoefende en gekend was in de buurt.

Waar verzoeker stelt dat hij de benedeleden maar enkele maanden aan het lijntje kon houden en hen trachtte te overtuigen dat hij het geld aan het verzamelen was, kan de Raad slechts vaststellen dat dit in schril contrast staat met zijn verklaring dat hij in paniek was en toen hij voor het eerst werd bedreigd en afgeperst. Hoewel hij de middelen had om ook voor augustus en september te betalen, koos verzoeker er evenwel volgens zijn verklaringen voor om de bende te trotseren en niet te betalen maar vliegtuigtickets te kopen. Gezien de gewelddadige reputatie van de benedeleden zoals die blijkt uit de beschikbare landeninformatie, en de bedreigingen die hij volgens zijn verklaringen zou hebben ondergaan is het niet aannemelijk dat verzoeker dergelijke risico's zou nemen en in dezelfde colonia blijft wonen zonder te betalen.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen over de bedreigingen en incidenten die zich zouden hebben voorgedaan met de benedeleden in augustus en september niet consistent, vaag en op een aantal aspecten tegenstrijdig zijn. Zo verklaart verzoeker, gevraagd of hij zichzelf niet in gevaar bracht door twee maanden niet te betalen *“Ja, ik zeg het nogmaals. Ze kwamen met bedreigen met een vuurwapen, een of twee keer (...)”* (notities PO, p. 20) en gevraagd te concretiseren wanneer ze hem met dat vuurwapen bedreigden *“dat was op het einde van de maand, dat was altijd op de dag dat ik moest betalen. Laten we stellen dat het de laatste dag van de maand was”* (notities, PO, p. 21). De vaststelling dat verzoeker niet kan precies kan zeggen hoeveel keer hij met een wapen bedreigd wordt, noch op welke dag dit plaatsvond ondermijnt reeds de geloofwaardigheid minstens de ernst van de beweerde bedreigingen. Verder blijken zijn verklaringen over de aard van de beweerde bedreigingen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet overeen te stemmen. De bestreden beslissing stelt hierover op goede gronden het volgende: *“Als ze u met een vuurwapen hebben bedreigd, moet dit logischerwijze toch een grote impact op u hebben nagelaten. Bij de DVZ verklaarde u verder dat El Chicote in augustus langskwam en eiste dat u tegen de volgende maand het bedrag voor de twee maanden zou hebben liggen. Hij was verbaal agressief, toonde zijn pistool, maar viel u niet aan (Vragenlijst CGVS, 8 januari 2020, vraag 5). Voor het CGVS zegt u dat de bende pas in september het wapen uithaalde, in augustus bleef het bij verbale eisen (CGVS, p. 21). Bij DVZ heeft u niet laten optekenen dat u in september met een vuurwapen bedreigd zou zijn. Daarnaast komt het totaal ongeloofwaardig over dat benedeleden bij uw zogenaamde excuus geen geld te hebben, u zouden toelaten een maand later te betalen. Gevraagd wanneer u dan exact bedreigd bent met dat vuurwapen, ontwijkt u een duidelijk antwoord en houdt u het vaagweg op ‘de dagen dat u moest betalen, het einde van de maand’. Wanneer u expliciet gevraagd wordt wanneer u met dat vuurwapen bedreigd bent, herhaalt u eerst simpelweg dat het op het einde van de maand was, om dan te suggereren dat het de laatste dag van de maand was (CGVS, p. 20-21). Op de laatste dag van september 2019 was u nochtans al in België. Later beredeneert u dan weer dat het twee dagen voor het einde van de maand moet zijn geweest (CGVS, p. 23). Twee dagen voor het einde van september, zou dan betekenen op 28 september, uw zogenaamde laatste werkdag (CGVS, p. 16). Dat u zich niet meer zou herinneren wanneer precies u met een vuurwapen bedreigd werd, terwijl u daags tevoren op 27 september 2019 net aangifte zou gaan doen zijn, is ongerijmd (Document 5 in administratief dossier). Deze voortdurende aanpassingen in uw vage en tegenstrijdige verklaringen ondermijnen in ernstige mate uw geloofwaardigheid.”* Dat verzoeker tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken alles snel en bondig heeft moeten uiteenzetten, zoals verzoeker in het verzoekschrift beweert, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker ook tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS zijn verklaringen over de aard en tijdstip van de bedreigingen voortdurend bijstelt. Dat het om pietluttigheden zou gaan kan geenszins worden bijgetreden. Integendeel stelt de Raad vast dat de beweerde afpersing en de doodsb bedreigingen door de benedeleden de kern van zijn vluchtrelaas en de directe aanleiding van zijn vertrek uit El Salvador betreft. Indien verzoeker daadwerkelijk zou zijn afgeperst en met de dood bedreigd door benedeleden, kan worden aangenomen dat dergelijke ervaring een diepe indruk op hem moet gemaakt hebben en hij hier minstens precieze verklaringen kan afleggen over het aantal keer dat hij bedreigd werd met een vuurwapen. De vaststelling dat hij hier weinig doorleefd over vertelt, niet precies weet hoeveel keer hij met een wapen werd bedreigd en zijn verklaringen hierover tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS voortdurend bijstelt, ondermijnt dan ook in belangrijke mate de geloofwaardigheid zijn verklaringen over de beweerde bedreigingen. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt deze pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Voorts stelt de Raad vast dat uit verzoekers verklaringen een weinig voorzichtige houding blijkt indien hij daadwerkelijk door de benedeleden zou zijn afgeperst, de betaling van de renta zou hebben stopgezet en hierom met een vuurwapen bedreigd zou zijn geweest, zoals hij verklaart. Zoals hierboven reeds aangehaald zag verzoeker er desondanks geen graten in om nog af en toe zijn vrachtwagen in de buurt van zijn woning te parkeren en nog bleef doorwerken tot vlak voor zijn vertrek uit El Salvador, terwijl hij anderzijds er steeds voor zorgde dat hij zijn werkbadge kon tonen en deed alsof hij zijn DUI niet bijhad

bij het doorkruisen van gebieden die door de verschillende bendes worden gecontroleerd. Het is dan ook niet geloofwaardig dat de bendeleden gedurende twee maanden genoeg namen met zijn verklaring dat hij het geld aan het bijeenzoeken was, zoals hij beweert. Bovendien stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoeker zelf verklaart dat hij de vliegtuigtickets voor zijn vlucht op 29 september 2019 al tussen 18 en 20 juli 2019 kocht omdat het goedkoper is vliegtickets zo vroeg mogelijk te kopen, terwijl hij wel nog spaargeld had om gedurende twee maanden renta te kunnen betalen. Indien hij daadwerkelijk werd afgeperst en bedreigd door de bendeleden en voor zijn leven vreesde valt niet in te zien waarom verzoeker er niet voor opteerde om duurdere tickets te kopen waardoor hij vroeger kon vertrekken of zich in afwachting van zijn vertrek tijdelijk een andere verblijfplaats te zoeken. Dergelijke handelswijze valt in elk geval moeilijk in overeenstemming te brengen met de voorgehouden vrees voor de bendeleden. Dat hij bleef verder werken omdat hij geen argwaan wilde wekken en dat het in het oog zou gesprongen zijn mocht hij van de ene op de andere dag gestopt zijn met zijn werk als vrachtwagenchauffeur, doet geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat hij volgens zijn verklaringen opteerde voor het risico voor represailles van de bendeleden wegens het niet betalen van de renta, terwijl hij andere opties had. Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de beweerde afpersing en ermee gepaard gaande bedreigingen.

Wat de door verzoeker bij zijn verzoek voorgelegde klacht bij de politie dd. 27 september 2019 (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5) betreft, stelt de Raad vooreerst vast dat het een kopie betreft en relatieve bewijswaarde heeft nu de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien stelt de Raad vast dat het voorgelegde document wel een handtekening bevat van de “aangever” maar niet van de “ontvanger”, en dat onder punt 4 “gebruikte middelen” de vermelde mogelijkheden steekwapen; vuurwapen; wagens; andere middelen niet ingevuld zijn wat de bewijswaarde van het document verder sterk relativeert nu verzoeker uitdrukkelijk tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde een of tweemaal met een vuurwapen te zijn bedreigd. Verder blijkt de aangifte enkel een verklaring van verzoeker te bevatten met betrekking tot de eerste ontmoeting met de bendeleden waarop zij renta begonnen te eisen op 20 juli 2019 en wordt geen enkele verwijzing gemaakt naar de beweerde bedreigingen met een vuurwapen die zouden hebben plaatsgevonden in augustus 2019. De vaststelling dat hij hier, twee dagen voor zijn vertrek geen enkele verwijzing naar maakt in de aangifte bij de politie ondergraft verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover tijdens het persoonlijk onderhoud. Er tijdens het persoonlijk onderhoud op gewezen dat in de klacht niets vermeld staat over het incident in augustus noch over een steekwapen of vuurwapen wijst verzoeker er enkel op dat het bedrag van de renta en de bijnaam van het bendelid genoemd wordt en beaamt hij verder enkel dat “ze vermelden enkel de soort van wapens en het is blanco gebleven” (notities PO, p. 22-23), zodat hij geen enkele verklaring biedt voor de vastgestelde ongerijmdheden. Verder stelt de Raad vast dat verzoekers verklaring dat hij pas net voor zijn vertrek een klacht indiende omdat de politie met de bendeleden samenwerkt en de bendeleden zijn familieleden zouden willen treffen omdat hij klacht neerlegde, moeilijk te verzoenen valt met de vaststelling dat hij toch een klacht neerlegde. In dit verband stelt de Raad in elk geval vast dat waar hij verklaart dat de bendeleden personen zoals verzoeker willen treffen via hun familieleden, hij dit *in casu* niet aannemelijk maakt. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker zelf verklaart dat zijn broers en ouders na zijn vertrek uit El Salvador in hetzelfde huis zijn blijven wonen en geen problemen kregen met de bendeleden omdat “het probleem was naar mij gericht” (notities PO, p. 8). Ook maakt hij geen enkel gewag van problemen of bedreigingen die zijn kinderen zouden hebben ondervonden in de periode dat hij de bendeleden trotseerde door de gevraagde renta niet meer te betalen.

De bestreden beslissing stelt met betrekking tot de vermeende repercussies van zijn beweerde problemen met de bendeleden het feit dat hij geweigerd heeft renta te betalen en de verschillen tussen zijn verklaringen en de inhoud van de door hem neergelegde klacht dan ook op goede gronden het volgende: “U wierp verder op dat bendeleden iemand altijd willen raken door schade te berokkenen aan een familielid (CGVS, p. 13). Nochtans maakt u er geen gewag van dat uw kinderen problemen zouden hebben gekend met de bendeleden gedurende de maanden augustus en september waarin u de renta niet betaalde en u op regelmatige basis overnachtte in uw vrachtwagen. Dit relativeert ook meteen de ingeroepen nood aan internationale bescherming. Alsook wordt vastgesteld dat uw ouders en twee broers zijn blijven wonen in het huis na uw vertrek uit El Salvador waarbij u uiteenzet dat zij geen problemen meer hebben gekend met bendeleden omdat het probleem naar u gericht was (CGVS, p. 8) en uw kinderen (CGVS, p. 18). Door uw verklaring dat zij geen problemen meer hebben gekend met bendeleden, relativeert u meteen de beweerde incidenten tussen uw ouders, broers en de bendeleden. Zo zouden de bendeleden begin september 2019 via uw familie naar u gevraagd hebben (CGVS, p. 24) en hebben ze tevens sinds begin oktober een vijftal keer naar u gevraagd (CGVS, pp. 14-15). Er zijn geen bedreigingen geuit. Het zou enkel bij vragen zijn gebleven, waarbij de bendeleden lastig en boos werden en hebben gescholden wanneer uw ouders of broers zeiden dat u daar niet meer was.

Slechts één keer zou uw broer geslagen zijn omdat hij gezegd had dat u er niet was (CGVS, p. 15). Ondanks de angsten van uw familie met betrekking tot de benedeleden, wordt opgemerkt dat uw vader bleef klussen aan de katholieke kerk en dat uw jongste broer studeert (CGVS, p. 14). Als u daarnaast vreest dat benedeleden u zullen komen zoeken of uw familie zullen raken precies omdat u een klacht indiende, is het moeilijk te verstaan dat u daags voor uw vertrek naar België effectief er toch een indiende (CGVS, p. 19). Er dient tevens te worden opgemerkt dat de kopie van het document van de aangifte niet voor ontvangst afgetekend werd waarmee de eigenlijke aangifte op zich al meteen op de helling gezet wordt. Ook worden er vraagtekens geplaatst bij uw verklaringen en de inhoud van het document. Als u, zoals u verklaart, tot enkele dagen voor uw vertrek wachtte met het indienen van die aangifte omdat de politie in El Salvador contacten onderhoudt met benedeleden (CGVS, p. 19), stelt zich de vraag waarom uw klacht enkel het incident van 20 juni 2019 bespreekt. Nergens maakt u er gewag van dat El Chicote u in augustus 2019 zou hebben benaderd, zoals u bij de DVZ liet optekenen (DVZ Vragenlijst CGVS, 8 januari 2020, vraag 5) en nergens maakt u er gewag van dat ze één of twee keer in september met een vuurwapen op u hebben gericht, zoals u betoogde bij het CGVS (CGVS, p. 22). In tegenstelling tot uw verklaringen bij het CGVS dat de klacht melding maakt van een vuurwapen of een steekwapen zoals een mes, klopt dit niet en is er geen sprake van enig steek- of vuurwapen in de aangifte. Zoals supra reeds opgemerkt, is uw chronologie zodanig vaag dat het uw geloofwaardigheid in het gedrang brengt. Wanneer u uiteindelijk aangaf dat de bedreiging in september twee dagen voor het einde van de maand zal geweest zijn, dan valt dit terug te leiden op 28 september (CGVS, p. 23). De datum op uw aangifte is 27 september en niet 28 september zoals u op het CGVS verklaarde (CGVS, p. 19). Logischerwijze had u dan zelf moeten meteen aangeven dat u van het incident in september met het vuurwapen niet gesproken had bij uw aangifte omdat dit incident de dag nadien plaats had gevonden. Quod non: integendeel, u beweert uitdrukkelijk dat ze het vuurwapen vermelden, of steekwapen, als u zich niet vergist (CGVS, p. 22). Maar u 'vergist' zich wel degelijk en moet toegeven dat het voorgedrukte gedeelte over de wapens blanco is gebleven zonder dat u hier enige verdere verklaring voor biedt (CGVS, p. 23). Het geheel aan vaststellingen brengt uw geloofwaardigheid ernstig in het gedrang." De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker geen ernstig verweer voert tegen deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier. Door enkel te stellen dat verwerende partij geen enkel besef heeft van de werking van de bendes en dat eerder klacht indienen zijn doodvonnis zou betekend hebben omdat de benedeleden met de politie samen te werken, weerlegt zij geenszins de vastgestelde ongerijmdheden in de neergelegde aangifte noch de verschillen tussen zijn verklaringen en de inhoud van de aangifte. Voor zover uit de door verzoeker neergelegde Country Policy and Information Note van januari 2021 kan blijken dat het gerechtelijk en politieel apparaat gebukt gaat onder corruptie en dat er een grote mate van straffeloosheid heerst, kan dit evenmin volstaan om de bovenstaande motieven te weerleggen. De loutere verwijzing naar algemene landeninformatie volstaat daartoe geenszins.

Hetzelfde geldt voor verzoekers kritiek dat zijn werkzaamheden als vrachtwagenchauffeur niet twijfel worden getrokken door verwerende partij maar tegelijk besluit dat dit niet volstaat om in aanmerking te komen voor bescherming terwijl uit de COI Focus van 15 juli 2019 blijkt dat chauffeurs een ernstig risico lopen om bedreigd en afgeperst te worden. De Raad wijst er op dat de loutere verwijzing naar een risico profiel niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aan te tonen. Dit vereist een individuele beoordeling en moet *in concreto* worden aangetoond. Zo uit de beschikbare landeninformatie kan blijken dat chauffeurs tot de categorie van personen behoren die een risico lopen om afgeperst te worden, kan hieruit geenszins worden afgeleid dat elke vrachtwagenchauffeur wordt afgeperst, laat staan dat dergelijke afpersing als dusdanig in alle omstandigheden zwaarwichtig genoeg zou zijn om als vervolging dan wel ernstige schade te worden aangemerkt. Een individuele beoordeling blijft hoe dan ook noodzakelijk. Hierboven werd reeds uiteengezet waarom geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde afpersing en de ermee gepaard gaande bedreigingen.

Met betrekking tot de overige door verzoeker neergelegde documenten ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming die hierboven nog niet werden besproken, stelt de bestreden beslissing op goede gronden dat zij de vaststellingen in de bestreden beslissing niet ombuigen: *"Het enige document dat u neerlegt inzake uw tewerkstelling is uw werkbadge waarbij wordt vastgesteld dat de vervaldatum gedagtekend staat op 30 juni 2019 (Zie werkbadge, document 7 in het administratieve dossier), terwijl u verklaart verder te zijn blijven werken tot 28 september 2019 (CGVS, p. 16). Voorts dient te worden opgemerkt dat de moeder van uw kinderen slechts een tijdelijke toestemming van 30 dagen gaf om uw kinderen mee te nemen naar België (Zie notariële akte van reistoestemming, document 6a en 6b in het administratieve dossier). De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven, die pertinent en correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid laat en neemt deze over in zijn arrest.*

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

5.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegrond vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht. Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen wordt aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door verwerende partij blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in El Salvador.

6.3. In zoverre verzoeker zich, wat het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet betreft, baseert op de bovenvermelde vluchtmotieven, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de bovenstaande vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat hij zijn beweerde problemen met bendeleden niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover ongeloofwaardig zijn.

Voor zover verzoeker een reëel risico op ernstige schade poogt aan te tonen door te stellen dat door de coronacrisis de situatie in El Salvador helemaal dreigt te ontsporen, hij geen werk zal hebben door de crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kan krijgen indien hij besmet zou geraken met deze ziekte en daardoor geen menswaardig leven zal kunnen leiden, wijst de Raad er op dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo oordeelde het Hof dat het feit dat het risico op onmenselijke behandeling wegens een ernstige ziekte als gevolg van het ontbreken van de nodige gezondheidszorg in het land van herkomst in uitzonderlijke gevallen onder artikel 3 van het EVRM valt, niet betekent dat een derdelander die aan dergelijke ziekte lijdt op grond van de Kwalificatierichtlijn subsidiaire bescherming moet worden verleend. Uit artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5 § 1 de omzetting in Belgisch recht vormt, volgt immers dat *ernstige schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst* (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40. Naar analogie en samen gelezen met de rechtspraak van het EHRM inzake de relevantie van socio-economische omstandigheden in asielzaken is vereist dat de precaire socio-economische situatie in het land van herkomst moet zijn veroorzaakt door het handelen of nalaten van een overheids- of niet-

overheidsactor van vervolging, waardoor de verzoeker in een situatie van extreme armoede belandt die gepaard gaat met de onmogelijkheid om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, om in een onmenselijke over vernederende behandeling of bestraffing te resulteren. Verzoeker toont niet aan dat de socio-economische situatie in El Salvador het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten te handelen van een actor van vervolging of ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet, noch dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Waar verzoeker wijst op de impact van de coronacrisis, volstaat het op te merken dat deze niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)), zodat het mogelijke risico op besmetting niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet valt.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar El Salvador.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus, p. 11-19; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus Situation *Sécuritaire*, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek, moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

De door verzoeker geciteerde artikelen op de website van The Guardian en Foreign Policy van november 2019 kunnen niet tot een ander besluit leiden. Beide artikelen beschrijven de wortels van het bendege geweld, de aard en omvang van dit geweld, de financieringswijzen van de bendes, alsook de manier waarop zij het dagelijkse leven in sommige wijken controleren, maar voegen als dusdanig niets nieuws toe aan de landeninformatie waarop de beslissingen van de verwerende partij zijn gebaseerd en laten niet toe te besluiten dat het geweld in El Salvador willekeurig van aard zou zijn. Ook uit het door verzoeker bijgebrachte rapport Country Policy and Information Note van januari 2021 kan dit niet blijken.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET